Actualităţi din sportul sovietic

DOMNII DELA I. A. A. F. NU VOR SĂ RECUNOASCĂ!

I. A. A. F. este Federaţia internaţională de Atletism, adică forul suprem al mişcării atletice mondiale. Această Federaţie — ca aproape toate celelalte, de-altfel — cuprinde oameni care n'au nimic comun cu massele, oameni care sunt puşi la conducerea ei, numai pentru a fi folosiţi ca instrumente pentru ca book-mekerii sportului capitalist să-şi poată ajunge scopul.

Deaceea, această Federaţie nu ia alte hotărîri decât cele care le convin capitaliştilor, în slujba cărora servesc. Numai acele recorduri mondiale sunt omologate, care sunt obţinute de atleţii şi atletele din ţările capitaliste. Pentrucă un recordman mondial poate să constituie un instrument de reclamă şi deci un surplus de încasări pentru organizatorii concursurilor atletice din ţările capitaliste.

Recordul Ninei Dumbadze

Sunt cunoscute performanţele extraordinare obţinute — anul acesta mai ales — de excepţionalul produs al atletismului sovietic: Nina Dumbadze. Nu numai o singură dată, Nina a aruncat discul peste recordul mondial, deţinut — dinainte de războiu — de atleta germană Mauermeyer. Acest record este de 48 m. 31 cm. Nina Dumbadze l-a întrecut de zeci de ori, aruncând constant peste 50 m.

Şi în timp ce la J. O. „cele mai bune atlete ale lumii" se străduiau să arunce discul peste 40 m., Nina Dumbadze obţinea o performanţă excepţională, care umbrea total pe cele dela Londra: 53 m. 25 cm., cu aproape 13 m. peste performanţa campioanei olimpice de anul acesta şi cu aproape 5 m. mai bună decât recordul mondial oficial. Ca să ne facem o idee justă asupra valoarei aruncării Ninei Dumbadze, putem face o comparaţie: 53 m. 25 cm. la disc femei, obţine acelaşi număr de puncte, după tabela finlandeză, ca recordul mondial la prăjină bărbaţi: 4 m. 77!

In momentul realizării acestei performanţe, Federaţia de Atletism a U. R. S. S., nu era înscrisă în forul internaţional.

Dar, — aici intervine reacţionarismul celor dela I. A. A. F. — în Polonia, Nina Dumbadze a aruncat 52 m. 83, cu peste 4 m. mai mult decât recordul atletei Mauermeyer. Atunci, U.R.S.S., era înscrisă la IAAF dar acest for n'a vrut să omologheze performanţa atletei sovietice, ca record mondial, deşi ea fusese obţinută în condiţii perfecte.

Dar, ce le putea oferi celor de la I. A. A. F., un record mondial, realizat de o atletă sovietică?

La greutate, două atlete sovietice mai bune decât recordwomana mondială

Anul acesta, atletismul sovietic a marcat un progres extraordinar, datorită condiţiilor optime puse la dispoziţia sportivilor.

Acest progres se poate observa uşor, analizând performanţele realizate de atleţii, dar mai ales de atletele sovietice, în lumina celor europene şi mondiale.

Recordul mondial la aruncarea greutăţii, pentru fete, este de 14 m. 38 cm. Anul acesta, însă, două aruncătoare sovietice au realizat performanţe superioare acestui record — Sevriukova 15 m. 05 cm. şi Andreeva (campioana URSS) 14 m. 44 cm.

In special, performanţa Tatianei Sevriukova este excepţională.

La suliţă, patru aruncătoare sovietice au depăşit recordul mondial

Federaţia Internaţională a omologat — pe lângă câteva altele — şi recordul mondial al austriacei Bauma, care a reuşit 48 m. 21 cm. la aruncarea suliţei.

Dar şi acest record a fost depăşit de patru atlete sovietice, dintre care Maiucia, recordwomana U R S S., a aruncat 50 m. 39 cm., chiar anul acesta. Anul trecut, alte două aruncătoare sovietice au realizat performanţe de peste 50 m. Este vorba de Anokina şi Diatlova. In 1948, Diatlova a aruncat 48 m. 70 cm., iar o altă atletă sovietică, excepţionala Alexandra Ciudina, a realizat performanţa de 48 m. 92 cm., deci cu 71 cm. superioară recordului mondial oficial, performanţă cu care Ciudina a cucerit titlul de campioană a Uniunii Sovietice.

— i. ţ. —

Sus: Nina Dumbadze, cea mai bună aruncătoare de disc din lume
Jos: Sprinterul Karaculov.

IN DOI ANI, UN PROGRES UIMITOR LA HOCKEI

Hockeyul rusesc, un sport necunoscut de către sportivii dela noi şi chiar de către sportivii din lumea întreagă, este sportul naţional — în timpul sezonului de iarnă — din URSS.

Patinajul şi skiul chiar dacă dădeau posibilitatea unei activităţi sportive în mijlocul naturii, ele erau sporturi individuale, sporturi care nu foloseau la desvoltarea noţiunii de colectiv, de omogenitate. Legătura tehnică, tactică şi morală a jucătorilor din cluburile de foot-ball, basket, volley, etc., trebuia să fie continuată şi în sezonul de iarnă.

Astfel s'a ajuns la descoperirea hockey-ului rusesc.

La început era un joc rudimentar, un joc lipsit de reguli.

Incetul cu încetul au început să fie stabilite reguli precise, după care se vor dirija aceste jocuri.

Iată câteva spicuiri din regulamentul hockeyului rusesc:

Terenul de joc este de mărimea celui de foot-ball. Se joacă pe gheaţă, folosindu-se patinele, iar conducerea mingiei se face cu ajutorul unei crosse uşoare, făcută din trestie. Mingea este colorată, de mărimea unei nuci şi cu o greutate de 100 grame. Jocul se dispută între două formaţii, care vor prezenta pe gheaţă câte 11 jucători fiecare. In decursul jocului nu sunt admise schimbările de jucători. Intâlnirea va fi condusă de către un arbitru, care penalizează aceleaşi nereguli ca la foot-ball.

*

După cum vedeţi, hockeyul rusesc este un amestec de foot-ball cu hockey canadian.

Acest gen aparte de sport a luat un mare avânt în Uniunea Sovietică. An de an, s'au organizat concursuri interechipe, inter-republici şi unionale. De fiecare dată s'a înregistrat un număr mare de formaţii participante. Anul trecut, când hockeyul canadian luase proporţii mari în URSS, la competiţiile de hockey rusesc au luat parte peste 200 de mii de sportivi. Cifra este impresionantă şi ilustrează perfect desvoltarea acestui sport naţional.

Deoarece prezenta multe deficienţe tehnice, tactice şi chiar lipsuri din punct de vedere fiziologic (efort prea mare pe acel teren enorm), conducătorii sportului din URSS au hotărît, în 1946, introducerea hockeyului canadian, mult mai temperat şi mult mai util.

Un progres care vorbeşte dela sine!

Până în 1946, hockeyul canadian nu era cunoscut în Uniunea Sovietică.

Deabea atunci, Comitetul Unional de Educaţie Fizică şi Sport a hotărît introducerea acestui gen de hockey, printre sporturile de iarnă practicate în URSS.

Progresul a fost uimitor. După numai un an de activitate, hockeyul canadian luase o mare desvoltare.

La începutul anului 1948, reprezentativa Moscovei a întâlnit formaţia frunţaşe cehoslovacă — LTC.

Rezultatele au fost revelatorii, ele uimind pe toţi specialiştii hockeyşti din lume.

In primul match, sovieticii au învins cu 6:3, cel de al doilea l-au pierdut cu cu 3:5, iar ultimul s'a terminat nedecis 2—2.

Aceste strălucite rezultate au fost urmarea firească a unor pregătiri metodice, ştiinţifice.

Majoritatea acelor care s'au apucat de hockey canadian aveau deja cunoştinţe avansate în acest domeniu. Toţi posedau o viteză derutantă şi o condiţie fizică ireproşabilă.

Instructorii şi antrenorii sovietici, specializaţi în străinătate, au trebuit să imprime noilor hockeyşti numai tehnica şi tactica sistemului canadian. S'a insistat asupra blocajelor, a virajelor scurte şi a opririlor pe loc.

Antrenamentele hockeyştilor a durat întreg anul 1946. Vara, în săli, s'a insistat, asupra supleţii, asupra mobilităţii, făcându-se nenumărate exerciţii de gimnastică. Deasemenea ei au făcut atletism football, basket-ball şi rugby. In felul acesta, în timpul verii, hockeyştii au reuşit să-şi formeze o bună condiţie fizică, o perfectă elasticitate, o puternică rezistenţă şi un curaj extraordinar.

Prima ghiaţă, primele antrenamente de patinaj: viteză, fond, întoarceri scurte, opriri bruşte, viraje largi în plină viteză, etc. au fost exersate metodic, zilnic.

In fiecare seară s'au ţinut cursuri speciale de tactică şi tehnică. Instructorii predau ştiinţific numeroşilor elevi, viitori hockeyişti de valoare, diferite situaţii din cursul unui joc.

Astfel la începutul anului 1947, pe patinoarele special amenajate, primele echipe de hockey canadian din Uniunea Sovietică şi-au făcut apariţia, susţinând primele lor întâlniri internaţionale.

Numai după câteva jocuri, spectatorii au fost cuceriţi de noul sport, iar numărul amatorilor de hockey s'a mărit simţitor.

Dinamo din Moscova reuşeşte — în 1947 — să câştige primul titlu de campioană URSS.

Sezonul 1947—48 a încununat de succes munca depusă, a consacrat pe tărâm mondial hockeyul practicat în URSS.

In acest an, titlul de campioană unională este câştigat de către echipa militarilor — ŢDKA.

Sistemul de joc canadian a fost oarecum schimbat de hockeyştii sovietici. Echipele fruntaşe: ŢDKA, Dinamo şi Spartak au adoptat la hockey sistemul foot-ball-ului sovietic — toţi în apărare, toţi în atac. In felul acesta ele posedă o apărare ermetică şi o înaintare extrem de pătrunzătoare.

Şi acum un lucru foarte interesant. Cei mai buni jucători de foot-ball din URSS sunt şi cei mai buni hockeyşti. In fruntea acestora se găseşte cunoscutul foot-ballist, Bobrov, care conduce reprezentativa de hockey sovietică. Cehii au declarat că el este cel mai periculos adversar, datorită vitezii şi penetrabilităţii sale. Nikanorov, Novikov, Zdenek. Trofimov şi Blenkov sunt jucătorii de bază ai reprezentativei unionale, fiind hockeyşti perfecţi din toate punctele de vedere.

Anul acesta, în campionatul unional seria I-a, care a început la 20 Decembrie-lau parte 10 echipe. Lupta pentru titlul suprem 1948—49 se va da între ŢDKA, Dinamo şi Spartak.

Cine va câştiga?

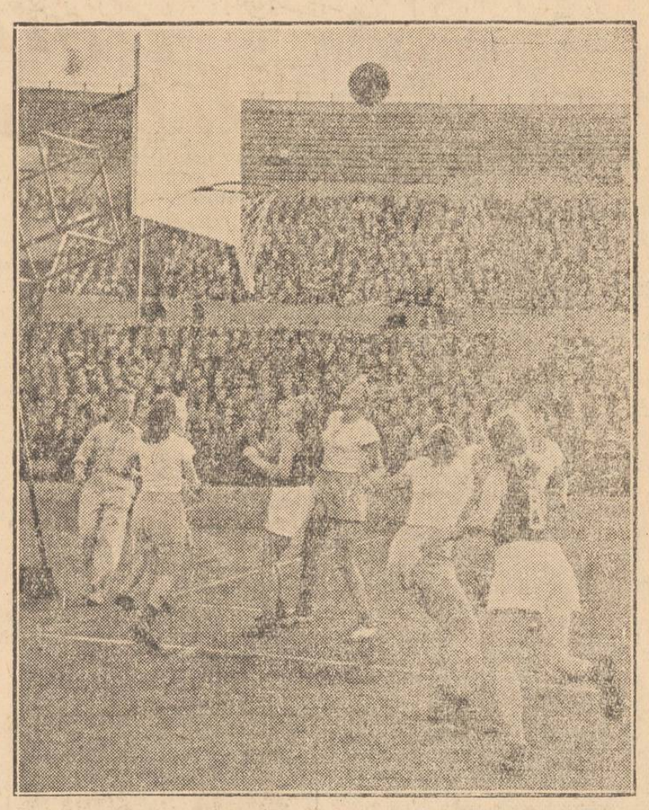

Echipa feminină de basket „Dinamo", aceiaşi care în toamnă a ieşit învingătoare în turneul dela Praga

ISTORIA unei FINALE

Echipa Ţ. D. K. A. se poate numi pe drept cuvânt, câştigătoarea absolută a campionatelor de foot-ball din acest sezon. Ea a obţinut trei titluri din trei posibile: campionatul unional cupa U. R. S. S. şi campionatul rezervelor.

Inaintea matchului decisiv pentru câştigarea „Cupei URSS", arbitrul N. Latişev a chemat pe cei doi căpitani de echipe — V. Socolov (Spartak) şi G. Fedotov (Ţ. D. K. A.), pentru alegerea terenului. Cu această ocazie, V. Socolov, căpitanul echipei gazde, a înmânat un buchet cu flori lui Fedotov, felicitându-l pentru victoria echipei sale în campionatul unional.

Ţ. D. K. A. a jucat mai bine şi a învins pe Spartak cu 3—0, câştigând şi invidiatul trofeu „Cupa URSS".

După match, când echipele s'au aliniat din nou în centrul terenului, acelaş Socolov îl felicită pe Fedotov — de data aceasta — pentru câştigarea cupei, care timp de doi ani fusese în mâinile Spartakului.

„Infrângerea nu este amară — a spus Socolov — şi ea este cu atât mai puţin dureroasă, când vine din partea celei mai bune formaţii din URSS."

Pentru a ilustra cititorilor noştri cât mai perfect, politica sportivă dusă de acest mare club de foot-ball, vom face câteva incursiuni prin matchurile şi antrenamentele susţinute de jucătorii Ţ. D. K. A., în sezonul 1948.

Intr'un timp — la începutul sezonului — echipa avea cei mai buni jucători (Fedotov, Bobrov şi Kocetkov) indisponibili. Atunci a intervenit antrenorul lor, maestrul emerit al sporturilor B. A. Arcadiev. El a promovat în prima formaţie jucători tineri şi talentaţi, care până atunci activaseră în echipa de juniori. Aproape toţi şi-au făcut datoria, au corespuns tuturor aşteptărilor. Datorită lor, echipa şi-a continuat ascenslunea, şi şi-a continuat drumul spre titlul suprem.

In toate matchurile susţinute în campionat, jucătorii au avut un moral excelent, care le-a permis ca în ultimele minute ale jocului să depăşească momentele critice, să evite înfrângerea (în ultimele 3 minute ale matchului Ţ.D.K.A.— Torpedo Moscova, când erau conduşi cu 2—1, militarii reuşesc să înscrie de două ori şi astfel să-şi asigure victoria).

O voinţă nestrămutată de a învinge au arătat-o militarii în întâlnirea decisivă pentru campionatul unional, când au învins la limită (3—2), pe eterna lor rivală „Dinamo" din Moscova.

Drumul spre „Cupa URSS" a fost plin de peripeţii, a fost drumul cel mai victorios al Ţ.D.K.A.

După ce au învins pe Dinamo (Minsk), ei au întâlnit pe Torpedo Moscova, formaţia care anul trecut îi eliminase în sferturi de finală. Anul acesta ei se revanşează, învingându-i cu 4—2.

In semifinală, Ţ. D. K. A. întâlneşte pe Dinamo Moscova. A fost un match cu adevărat extraordinar. Dinamoviştii erau ferm hotărîţi să-şi ia revanşa înfrângerii suferită în campionat. După o luptă strânsă, întâlnirea s'a terminat cu un scor alb. Partida a trebuit să fie rejucată. De astădată Ţ. D. K. A. învinge prin penalty-ul înscris de Demin, în urma foultului în careu comis de fundaşul Petrov.

Ziua finalei Moscova freamătă, stadionul Dinamo este plin până la refuz. Deţinătoarea cupei, Spartak, întâlnea cea mai în formă echipă sovietică. Cine va învinge? — specialista jocurilor de cupă sau proaspăta campioană unională?

In cabina de sub tribună, antrenorul Arcadiev dădea ultimele indicaţii jucătorilor săi:

„Băeţi, toţi în atac, toţi în apărare! aveţi grije de spaţiul vostru de apărare. Fedotov, Bobrov, Soloviov, Demin — schimbaţi continuu posturile, derutaţi apărarea adversă. Trebue să marcăm, trebue să învingem. Nu vă fie frică căci victoria este a noastră".

Pe faţa jucătorilor dela Ţ. D. K. A. se citea încrederea în forţele lor, se citea siguranţa victoriei definitive. Toţi aveau încredere în antrenorul lor.

Sub conducerea arbitrului Latâşev, matchul a început. Mingea sboară dela o poartă la alta. Inaintarea militarilor parcă a înebunit. Posturile se schimbă ca la carte. Sfaturile lui Arcadiev îşi culeg roadele. Masiva apărare a Spartak-ului este în derută. Primul goal a venit. Este opera juniorului Soloviov, care joacă formidabil. Rutinatul jucător dela Spartak, Timakov, nu îl poate marca, nu îl poate urmări. Ţ.D. K.A.-ul joacă extraordinar. Inaintarea „bombardează" poarta Spartak-ului, apărarea spulberă orice iluzie a adversarilor. Ca o urmare firească a acestui fapt, încă două goaluri rotunjesc scorul la 3-0.

Ţ. D. K. A.-ul a obţinut cel de-al treilea titlu unional.

.....

Zilele s'au aşternut peste victoria cea mare. Odihna, necesară, după un astfel de sezon greu, s'a terminat. Sub conducerea antrenorului lor, jucătorii dela Ţ. D. K. A. au plecat spre Caucaz, unde, pe terenurile adăpostite din ţinuturile cu o temperatură mai ridicată, ei îşi vor continua antrenamentele în timpul iernii.

Zilnic antrenamente de sală. Odată pe săptămână antrenamente cu balonul în aer liber. Şedinţe de tehnică, tactică, anatomie şi fiziologie. Acesta este programul impus de Arcadiev jucătorilor săi, în timpul sezonului mort.

„In primăvară vom fi cât se poate de bine pregătiţi, vom reedita victoriile din anul acesta".

Declaraţie făcută de antrenorul Ţ. D. K. A.-ului înainte de plecarea din Moscova.

Cu o asemenea pregătire, cu un astfel de program şi cu o impecabilă ţinută morală, echipa Ţ.D.K. A.-ului a ajuns cea mai bună formaţie din U.R.S.S.

R. I.

Un joc de şah din fildeş. Darul şahiştilor sovietici pentru campionul mondial Botwinnik

DELA „Simfonia Leningradului" la fluerul arbitrului SOSTACOVICI

DACA VREODATA ASCULTAŢI la radio transmisiunea unui match de football din URSS, nu trebue să vă miraţi când veţi auzi că antrenorii şi arbitrii sunt menţionaţi la loc de cinste alături de jucători. De fapt, spectatorul sovietic care asistă — spre exemplu — la un match de football al echipei TDKA nici nu ştie — după match — cui ar vrea mai întâi să-i strângă mâna: lui BOBROV, jucătorul, lui ARCADIEV, antrenorul, sau arbitrului, care poate fi Latâşev sau oricare altul.

Aceasta pentrucă în Uniunea Sovietică arbitrii şi antrenorii sunt la fel de cunoscuţi ca şi sportivii activi. Ei sunt respectaţi ca şi oamenii de ştiinţă, ca scriitorii sau ca artiştii. Foarte mulţi dintre ei au fost decoraţi de guvernul sovietic cu ordine şi medalii.

Cititorii noştri însă nu-i pot cunoaşte la fel ca sportivii sovietici şi deaceea vom căuta în rândurile cari urmează să prezentăm câtiva antrenori şi arbitrii din URSS.

*

VICTOR MIHAILOV — de exemplu — este binecunoscut încă dinainte de războiu când a fost campion de box al Uniunii Sovietice la cat. grea. El este acum antrenorul Mihailov, sfătuitorul şi îndrumătorul lui NICOLAI KOROLEV, campion absolut al URSS.

Inainte de agresiunea fascistă, MIHAILOV şi KOROLEV s'au întâlnit de şase ori, pe ring. Când s'au întâlnit a saptea oară, era după Marea Victorie, de astă dată nu pe ring.

KOROLEV a întins mâna fostului său adversar şi i-a spus:

— *„Nu mi-aşi dori un alt antrenor decât pe tine!"*

De-atunci, oridecâteori apare KOROLEV pe ring, puteţi fi siguri că MIHAILOV se află în colţul elevului său, gata cu sfatul.

Pe EUGENI LETCIFORT îl cunosc sportivii sovietici încă din 1930, când a reuşit să câştige campionatul unional de patinaj. Şi în anul următor el a obţinut aceiaşi performanţă şi poate că ar fi repetat-o şi în anii următori dacă nu se îmbolnăvea. Dar el nu s'a îndepărtat de sport, şi astăzi se poate lăuda că a format sute şi sute de patinatori, mulţi dintre ei trecuţi pe tabelele de campioni-juniori ai URSS.

Astfel de şcoli de sport — cum au fost cele organizate de Letcifort pentru copiii din Gorki — sunt foarte multe în URSS. Şcoala de atletism a lui Dinamo, de sub conducerea ZOIEI ROMANOVA sau şcoala de foot-ball-işti a lui Spartak au dat multe elemente cari se numără astăzi printre fruntaşii sportului sovietic.

Elevii lui ALEXIEV, campion la suliţă al URSS şi conducătorul unei şcoli de aruncători de greutate din Leningrad — spre exemplu — şi-au asigurat în ultimii 3 ani primele locuri la toate întâlnirile atletice pentru juniori.

*

NUMELE LUI NICOLAI LATEŞEV este cunoscut nu numai în URSS — unde e cotat ca cel mai bun arbitru de football — dar şi în Anglia, Ţările Scandinavice, Ungaria, Albania sau Cehoslovacia unde a condus matchuri internaţionale.

El este atlet desăvârşit şi are puţin peste 30 ani. A jucat football la echipa secundă a lui Dinamo, dar a renunţat la cariera de jucător în favoarea celei de arbitru. Şi nu se poate spune că alegerea lui n'a fost fericită, mai ales dacă ne gândim că la nici un match arbitrat de el până acum, nu s'"au înregistrat proteste contra arbitrajului.

Toţi cititorii noştri au auzit de DIMITRI SOSTACOVICI, minunatul compozitor al «Simfoniei Leningradului» sau de MARK DONSKOI, apreciatul regisor de filme, dar foarte puţini ştiu că amândoi sunt arbitri de football, având dreptul să arbitreze matchuri de juniori.

Dealtfel, un mare număr de oameni sovietici, ingineri, avocaţi, medici, oameni de ştiinţă, ziarişti, studenţi sau muncitori slujesc sportul în calitate de arbitri.

VSEVOLOD VERBIŢCHI — artist al Teatrului de artă din Moscova — este un reputat arbitru de tennis. Vice-Amiralul PANTELEIEV este judecător-arbitru la curse de bărci.

Toţi aceşti arbitri amatori aduc un mare aport bunului mers al sportului Sovietic. S'a făcut o statistică, care arată că ar fi necesari peste 100.000 arbitri pentru a acoperi nevoile sportului sovietic în toate ramurile sale.

*

Extraordinara cerere de arbitri precum şi faptul că Institutele de Cultură Fizică din URSS nu pot satisface cererile de antrenori şi instructori de sport cari vin din toate satele URSS dovedesc avântul nemaiîntâlnit pe care l-a luat sportul în Ţara Socialismului.

In spatele scenei sportive sovietice, sportul de masse este un fapt de mult indeplinit, un factor de apropiere între popoare, de ridicare a tineretului *un pas înainte spre mai bine.*

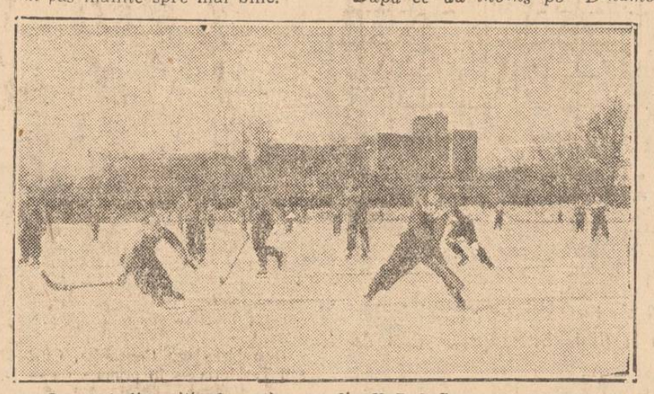

Pe unul din miile de patinoare din U. R. S. S., se joacă hockei